

بازمانده نسل قهرمانان

نگاهی به مهم‌ترین فیلم‌های کوتاه ایرانی در سالی که گذشت

کپسول

۱

■ کارگردان:
امیر پذیرفته

«کپسول» به تهیه‌کنندگی امیر پذیرفته و انجمن سینمای جوانان رفسنجان با کسب جایزه بزرگ بخش بین‌الملل جشنواره فیلم کوتاه تهران، به اسکار ۲۰۲۲ معرفی شد. فیلمی که در روستاهای رفسنجان ساخته شده و به تلاش و تکاپوی پسر بچه‌ای برای تحقق رویای کودکی‌اش می‌پردازد.

تنها نخواهم ماند

۲

■ کارگردان:
یاسر طالبی

«تنها نخواهم ماند» جایزه بهترین مستند بخش بین‌الملل، جشنواره فیلم کوتاه تهران و نیز جایزه بهترین فیلم یکی از بخش‌های جنبی جشنواره «ساراتوف» روسیه را به دست آورده است. فیلمی که به زندگی یک زوج که پنجاه سال می‌پردازد که بعد از پنج سال صدای قلب فرزندشان را می‌شنوند.

مورس

۳

■ کارگردان:
رونک جعفری

جایزه بهترین کارگردانی جشنواره فیلم کوتاه تهران، به رونک جعفری به خاطر کارگردانی «مورس» رسید. فیلم داستان سه زندانی است که از زندان فرار می‌کنند و این طور به نظر می‌رسد که یکی از هم‌بندهای آنها در زندان خودکشی کرده است.

فرهاد خالیدی نیک منتقد

فیلم کوتاه با اینکه تماشاگر عام از آن بی‌خبر است و می‌توان به جرات گفت، تماشاگران آن از طبقه فرهنگی و هنری جامعه هستند اما در دنیا گستره زیاد به لحاظ تولید و اکران دارد و تعدادی از بهترین جشنواره‌های سینمایی به اکران فیلم‌های کوتاه اختصاص دارند. جشنواره‌هایی که چیزی از فستیوال‌های پرزرق و برق سینمایی کم ندارند و برگزیدگان این جشنواره‌ها در میان علاقه‌مندان به سینما جایگاه مهمی دارند. سینماگران شناخته شده و شاخص دنیا از طرفداران و دنبال‌کنندگان این آثار هستند و بیره نیست اگر بگوییم حتی ایده بسیاری از آثار سینمایی از فیلم‌های کوتاه به‌دست می‌آید. در این گزارش مروری داریم بر تعدادی از فیلم‌های کوتاه برتر سال.

«خوناب»

ساخته‌ی مجتبی قاسمی

«خوناب» بیش از آن که به فیلم کوتاه شبیه باشد، بسان چند سکانس متوالی از یک فیلم بلند می‌ماند. سکانس‌هایی که مخاطب را به سرعت به قلب حادثه برده و از همان ابتدای فیلم، صحنه‌هایی نفس‌گیر را پیش روی او قرار می‌دهند. صحنه‌هایی که از تلاش‌های عده‌ای زن، مرد و کودک برای رهایی از حمله‌ی ناجوانمردانه‌ی دشمنی بی‌رحم حکایت می‌کنند. دشمنی که فیلم‌اصرار بر افشای ماهیتش ندارد. گویی در اینجا بیشتر ترس و وحشت و التهاب ناشی از تهاجم دشمنی خطرناک است که واجد اهمیت است. فیلم از جمع این وحشت‌زده‌گان، گروهی از زنان را بر می‌گزیند. زنانی که گویی شرط رهایی‌شان از خطر اسارت و آسیب دیدن به دست دشمن، قربانی شدن یکی از آن‌هاست. در این جاست که فیلم به این بهانه، نقبی به گذشته می‌زند و لحظه‌ی تیر خوردن و مرگ دلخراش ژنیوار را به تصویر می‌کشد. دختر یکی از زنان حاضر در فیلم که جان‌اش را به خاطر نجات جان کُزال، دختری مجروح و معلول از دست داده است. بدین ترتیب فیلم در مدت زمانی نزدیک به پانزده دقیقه، موفق به خلق شخصیت می‌شود. شخصیت‌هایی محکم و اغلب شناسنامه‌دار که تماشای حال و روز ناگوار و وضعیت بغرنج‌شان ما را ترغیب می‌کند که سرکی به گذشته‌هایشان بزنیم و حتی سرنوشت نهایی‌شان را زیر ذره‌بین بگیریم.

«ایستود»

ساخته‌ی علیرضا رسولی‌نژاد

فیلم مستند «ایستود» به نویسندگی و کارگردانی علیرضا رسولی‌نژاد قصه‌ی یک کنج‌کاو عاشقانه است. کنج‌کاو فیلمساز یا راوی فیلم نسبت به شباهت فردی در یک عکس منتشرشده در روزنامه با کلینت ایستود. کلینت ایستود که به قول فیلمساز، آخرین بازمانده نسل قهرمانان محسوب می‌شود و با آن چهره جذاب و مصمم‌اش نماد اصالت، زیبایی و وجدان است. این شباهت پای راوی را به سیرجان و روستاهای اطراف آن باز می‌کند تا در خلال جستجوی این ایستود وطنی، نکات مدنظر رسولی‌نژاد، طرح و منعکس شود. بدین ترتیب فیلمساز با یک تیر دو نشان می‌زند. هم با مشاهده و پخش نشانه‌هایی آشنا و مرتبط، به مرور فیلم‌ها و بازی‌های سینمایی ایستود پرداخته و علاقه و ارادت ویژه‌اش به ایستود را نشان می‌دهد و هم فرصت مناسبی را برای پرداختن به ویژگی‌ها و خصوصیات بومی و محلی مردمان شهرستان سیرجان و نمایش برخی از معضلات اجتماعی و مشکلات زیست محیطی آن‌ها به دست

«سبالو»

ساخته‌ی محسن نساوند

«سبالو» در نگاه اول مستندی پرتره است که معرفی و نمایش گوشه‌هایی از زندگی یک هنرمند موسیقی (محمود بردک‌نیا) را در دستور کار قرار داده است. هنرمندی که برای علاقه‌مندان موسیقی چهره‌ای کم و بیش شناخته شده است و محسن نساوند در مقام کارگردان فیلم، دوربین جستجوگرش را در خدمت آشنایی هر چه بیشتر مخاطب با وی قرار می‌دهد. شخصیتی دوست‌داشتنی که به گواه دوستان و توصیف‌کنندگان، اسیر زرق و برق شهرت و ثروت نشده و همچنان خودش است. برای همین است که هنوز از محله‌ی خاطره‌انگیز دوران کودکی‌اش، دل‌نکنده و همچنان از نشستن در قایق

